

בש"פ 4493/18 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 4493/18

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

המבקשת: מדינת ישראל

נ ג ד

המשיב: פלוני

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

תאריך הישיבה: י"א בתמוז התשע"ח (24.06.18)

בשם המבקשת: עו"ד נוגה בן סידי

בשם המשיב: עו"ד רועי פוליטי

החלטה

לפני בקשה להארכת מעצר שנייה של המשיב מעבר לתשעה חודשים לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים) החל מיום 30.6.2018 לתשעים ימים או עד למתן פסק דין בתפ"ח 1121-07-17 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

1. ביום 7.2.2017 הוגש כתב אישום נגד המשיב בו יוחסו לו מספר עבירות אינוס, מספר עבירות של מעשה סדום, מספר ניסיונות של עבירות מעשה סדום, עבירת ניסיון אינוס, מספר עבירות של מעשים מגונים בנסיבות שונות,

עמוד 1

עבירת בעילה בהסכמה תוך יחסי מרות, עבירת מעשה סדום בהסכמה תוך יחסי מרות, עבירת מעשה מגונה תוך יחסי מרות, וכן מספר עבירות של הטרדה מינית. כתב האישום מגולל מסכת אירועים שבהם המשיב, בעלים-שותף במשרד פרסום, ניצל לכאורה את סמכותו ומרותו כדי לבצע עבירות מין חמורות בעובדות שהיו כפופות לו באותה עת, כולן נשים חרדיות. יחד עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו.

2. ביום 20.7.2017 קבע בית המשפט המחוזי כי קיימות ראיות לכאורה נגד המשיב לביסוס הרשעתו למעט בשתי עבירות. עם זאת בית המשפט נדרש לתסקיר מעצר מטעם שירות המבחן לשם בחינת חלופת מעצר. ביום 13.8.2017 ניתן תסקיר מעצר בו נאמר כי המשיב מתקשה לגלות אמפטיה כלפי המתלוננות ומאופיין בקווי אישיות נרקיסטיים בולטים. כן התרשם שירות המבחן מאלמנטים מניפולטיביים ומתכנון של דפוס פעולה אשר שוחזר והשתכלל עם הזמן. נקבע, כי לא ניתן לשלול סיכון להפרת תנאים ושיבוש תנאים אם ישוחרר. לאור האמור לא בא שירות המבחן בהמלצה לשחרור המשיב ממעצר. לאחר דיון ולאור ממצאי תסקיר המעצר, ביום 15.8.2017 הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המשפטיים נגדו.

3. ביום 14.9.2017 ערער המשיב על ההחלטה האמורה וביום 19.10.2017 החליט בית משפט זה (השופט ד' ברק-ארז) כי קיימות ראיות לכאורה בכל האישומים נגדו, כולל שתי העבירות שבית המשפט המחוזי הטיל ספק מסוים בעוצמת הראיות שבבסיסן. משלא הסתיים משפטו של המשיב בתום 9 חודשים של מעצרו, הגישה המבקשת בקשה להארכת מעצרו וביום 27.3.18 הורה בית משפט זה (השופט י' עמית) על הארכת המעצר בתשעים ימים החל מיום 2.4.2018.

4. תשובת המשיב לכתב האישום ניתנה ביום 29.10.2017 ושבע ישיבות הוכחות התקיימו עד היום. מועד ההוכחות הבא קבוע ליום 4.7.2018. כמו כן קבוע מועד הוכחות נוסף למחרת היום, ביום 5.7.2018 בו גם אמורה להיקבע סדרה של מועדים נוספים.

5. לטענת המבקשת, מסוכנותו של המשיב נלמדת מחומרת המעשים המיוחסים לו ומהיקפם. דברים אלו מקבלים משנה תוקף נוכח המלצתו השלילית של שירות המבחן. אף קיים חשש לשיבוש הליכי משפט על ידי המשיב והשפעה על עדים בשים לב למעמדו ביחס למתלוננות, אם ישוחרר.

6. המשיב התנגד לבקשה והצביע על כך שהתסקיר בעניינו ניתן לפני כשנה וכי יש להצטייד בתסקיר מעצר עדכני לפני הארכת מעצרו בפעם נוספת. כמו כן לטענתו פיקוח נאות בחלופת מעצר ישים קץ לכל המסוכנות הנשקפת ממנו, אם קיימת. לעת הזאת המשיב עצור למעלה משנה. עסקו התמוטט. רעייתו התגרשה ממנו והוא לא ראה את ילדו במשך השנה. לו היה ברצון המשיב לשבש את מהלך המשפט יכול היה לעשות כן זה מכבר באמצעות מכשיר הטלפון מבית המעצר כך שטעם זה אינו עומד היום מבחן הביקורת. הוא ביקש אפוא להגביל את מעצרו במספר שבועות בלבד במסגרתם יינתן תסקיר שירות מבחן עדכני וזאת בשים לב לכך שהמשפט ייערך שנה ארוכה נוספת כאשר אין לזקוף לחובתו את חפצו לחקור בחקירה נגדית את כל עדי המאשימה.

7. לאחר שעיינתי בבקשה ובנספחיה, ושמעתי את טיעוני הצדדים בדיון לפני, מצאתי כי יש לקבל את הבקשה. כידוע, במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים נדרש בית המשפט לאזן בין זכותו של הנאשם, לו עומדת חזקת החפות, לחירות, לבין הצורך בשמירה על ביטחון הציבור ועל תקינות ההליך הפלילי (ראו, למשל: בש"פ עמוד 2

6732/17 מדינת ישראל נ' ליבוביץ (7.11.2017)). במסגרת האיזון האמור, על בית המשפט לשקול, בין היתר, את המסוכנות הנשקפת מן הנאשם; חלוף הזמן ממועד מעצרו; קצב ניהול ההליך העיקרי; החשש מפני שיבוש הליכי משפט והאפשרות להימלטותו מן הדין (ראו: בש"פ 418/18 מדינת ישראל נ' בריל (22.1.2018); בש"פ 8524/17 מדינת ישראל נ' פוגל (3.1.2018)).

8. במקרה זה, כאמור, מעצרו של המשיב עד לתום הליכי המשפט נגדו עבר את ביקורת בית משפט זה אשר ראה נחיצות וצורך במעצר. המסוכנות הנשקפת מהמשיב מוערכת לא רק על בסיס התרשמות שירות המבחן, אלא גם מעצם המעשים הקשים המיוחסים לו. קיים גם חשש ששחרור המשיב, ודאי בשלב זה עוד טרם סיימו כל המתלוננות למסור את עדויותיהן, ישבש את הליכי המשפט. על כן גם לו היה מתברר שהמשיב מגלה כיום אמפטיה מסוימת כלפי קורבנותיו, לא היה בכך כדי להקהות את העוקץ ולאין את המסוכנות הנשקפת ממנו.

9. ובאשר לקצב המשפט. אכן זו זכותו של המשיב לחקור את כל עדי התביעה – 59 במספר, אך במקרה שכזה אין מנוס מכך שהמשפט יארך זמן ניכר. עד היום וכפי שעולה מהבקשה, המתלוננת החמישית מתוך שש המתלוננות, שהן העדות המרכזיות בפרשה, עומדת לפני סיום עדותה. יש רק לקוות ששמיעת שאר העדים אשר עדויותיהם משניות לעומת עדויותיהן של המתלוננות, תהא קצרה יותר. בנסיבות אלו אינני רואה מקום להגביל את הארכת המעצר למספר שבועות בלבד או להורות על עריכת תסקיר מעצר.

אני מורה אפוא על הארכת מעצרו של המשיב בתשעים ימים, החל מיום 30.6.2018 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 1121-07-17 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם מבניהם.

ניתנה היום, י"א בתמוז התשע"ח (24.6.2018).

ש ו פ ט